

Nr 278.

Af herr **Jönsson** i Refvinge, i anledning af Kungl. Maj:ts proposition med förslag till lag om kollektivaftal mellan arbetsgifvare och arbetare m. m.

Under de uppslitande striderna mellan arbetsgifvare och arbetare har alltför mycket den tredje partens, *samhällets*, intressen fått stå tillbaka. Det synes mig därför, som om just den utanför striderna stående allmänheten borde få ha ett ord med i laget, då det nu gäller att skapa en lagstiftning, som afser att reglera förhållandet mellan arbetsgifvare och arbetare. Denna opartiska allmänhet har i fråga om en sådan lagstiftning hufvudsakligen två kraf att framhålla. *Det ena* är, att en sådan lagstiftning blir fullt *rättvis* och *opartisk*, ty blir den ensidig och orättvis mot någon af parterna, så uppstår hos denna bitterhet och missnöje, aktningen för lagarna förminskas eller undergräfvades och en sådan lag gör mera skada än gagn. Därigenom befränjas ej heller den arbetsfred, af hvilken hela landet har behof. Under förra sommarens jättekonflikt på arbetsmarknaden uttalades också från skilda håll önskan, att något sådant ej borde få upprepas och att en kommande lag om arbetsaftal borde reglera dessa förhållanden. Då jag sökt efter bästa förstånd sätta mig in i Kungl. Maj:ts proposition nr 96, har jag emellertid trots mig finna, att detta lagförslag är ensidigt till ena partens förmån, åt hvilken uppfattning jag endast velat ge ett allmänt uttryck utan att vilja föreslå några ändringsförslag i enstaka punkter, hvilket ej heller torde vara behöfligt, då båda parterna ha representeranter i Riksdagen, som ej torde försumma att framhålla deras intressen. *Det andra* krafvet på en lagstiftning, som den opartiska allmänheten har rätt att framställa, är, att den i största möjliga mån skall *förekomma stora och fördärfliga arbetsstrider*. Ser jag efter huru Kungl. Maj:ts förslag tillfredsställer detta hufvudkraf, har jag ej kunnat finna annat, än att det samma är i hög grad otillfredsställande. I § 8 af lagen om kollektivaftal

mellan arbetsgifvare och arbetare lämnas frihet för parterna att äfven under aftalstiden ställa till sympatilockout eller sympatistrejck. Ja, än värre: då strejk och lockout förut snarast var en *själftagen* rätt, lagfäster man nu dessa förhållanden. Man har verkligen anledning att inför dessa bestämmelser fråga sig, hvad egentligen regeringen afser att vinna med sitt lagförslag. Skall nu lagstiftning äga rum, bör lagen skrivas ur *samhällets* och icke ur de stridande parternas mer eller mindre ensidiga intressen.

Då antagligen hvarken arbetsgifvarne eller arbetarnes ombud anse det nödigt att röra vid denna paragraf, må det tillåtas mig som en af dem, som stå utanför de stridandes krets, att påyrka sådan ändring i den föreslagna lagen, att samhället, åtminstone under den tid kollektivaftalen räcka, skonas från händelser sådana som förra sommarens.

Jag vågar därför vördsamt hemställa,

att Riksdagen ville åt 8 § i den föreslagna lagen om kollektivaftal mellan arbetsgifvare och arbetare gifva följande lydelse:

§ 8.

Under den tid kollektivaftalet är gällande, må ej, ändå att annorlunda i aftalet bestämts, arbetsinställelse, blockad, bojkott eller annan därmed jämförlig åtgärd af arbetsgifvare eller arbetare vidtagas.

Om någon ändring i öfrigt skulle behövas för att nå det ändamål jag i denna motion afser, anhåller jag, att utskottet måtte föreslå härom.

Stockholm den 5 april 1910.

Johan Jönsson.